

200705841/1.

Datum uitspraak: 31 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/39114 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 16 juli 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 juli 2007, verzonden op 19 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 28 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

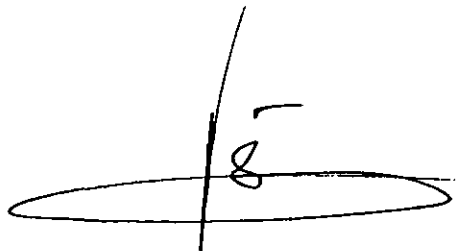
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 augustus 2007

210.

Verzonden: 31 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT.

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/39114

Uitspraak in het geschil tussen

geboren op
van Syrische nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. F.H. Koers, advocaat te Zwolle,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M.P. Gaal-de Groot, ambtenaar ten departemente.

1 Ontstaan en loop van het geding

1.1 Op 1 december 2002 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft bij beschikking van 13 juli 2006
afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2 Bij beroepschrift van 14 augustus 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde
beschikking beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn bij schrijven van 12 september
2006 ingediend.

1.3 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank
toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en
hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken.
Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4 Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 14 juni 2007. Eiser is
aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen
vertegenwoordigen.

Zaaknummer: Awb 06/39114

blad 2

2 Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1 Eiser heeft ter ondersteuning van zijn asielrelaas, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser behoort tot de Aramezen in Syrië en heeft vanaf november 1995 tot het moment van zijn vertrek naar Nederland in november 2002 -illegaal- in Libanon verbleven. Eiser heeft verklaard dat hij in november 1995 met zijn broer naar Libanon is vertrokken voor familiebezoek en dat hij sindsdien niet meer in Syrië is teruggekeerd. Enkele dagen na eisers vertrek naar Libanon zijn de vader van eiser genaamd _____ en eisers broer _____ in Syrië door de Mukhabarat gearresteerd en gedetineerd wegens de beschuldiging van wapensmokkel en hulp aan de Koerden, alsmede aan de Iraakse en Turkse regering. De vader van eiser zou in 1998 zijn vrijgelaten en de broer van eiser zou in 1998 zijn ontsnapt. Eiser heeft verklaard dat hij niet naar Syrië kan terugkeren omdat ook hij en zijn andere broer door de Syrische Inlichtingendienst gezocht worden in verband met dezelfde verdenking als tegen zijn vader en broer _____ bestond. Voorts heeft eiser verklaard dat hij ook door de Syrische militaire politie wordt gezocht in verband met zijn militaire dienstplicht. Eiser is, terwijl hij in Libanon verbleef, opgeroepen voor de vervulling van zijn dienstplicht maar aan deze oproep heeft hij geen gehoor gegeven.

2.2 Verweerder heeft de aanvraag tot verblijf in verband met vluchtelingschap afgewezen omdat niet aannemelijk is gemaakt dat deze is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Daartoe heeft verweerder, onder verwijzing naar artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, tevens overwogen dat eiser toerekenbaar heeft nagelaten documenten over te leggen betrekking hebbend op zijn reisverhaal en zijn asielrelaas. De reden voor het feit dat eiser geen enkel reisdocument of indicatief bewijs van de reis heeft kunnen overleggen, te weten dat hij vanwege de reisagent daarover niet (meer) beschikte, wordt door verweerder als volstrekt onvoldoende van de hand gewezen. Het aan eiser toe te rekenen gebrek aan documenten ter staving van zijn asielrelaas en de door hem gestelde reisroute, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Om het relaas bij het ontbreken van documenten geloofwaardig te kunnen achten mogen er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Verweerder heeft overwogen dat eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Hiertoe heeft verweerder overwogen dat eiser onvoldoende concrete details heeft kunnen verstrekken op het niveau van de relevante bijzonderheden van zijn asielrelaas. Zo weet eiser niet te vertellen wanneer bij zijn zus(sen) navraag is gedaan naar hem door de veiligheidsdienst. Eisers stelling dat hij wordt gezocht vanwege zijn betrokkenheid bij de vermeende wapensmokkel is gebaseerd op een verklaring van een derde, genaamd _____ die in dit kader niet als objectief verifieerbare bron kan worden aangemerkt. Daarbij komt dat de ouders van eiser tijdens hun nader gehoor van 16 oktober 1998 hebben verklaard dat hun kinderen, waaronder eiser, geen persoonlijke problemen hebben met de Syrische autoriteiten. Verweerder heeft voorts overwogen dat eiser ook betreffende de militaire dienstplicht onvoldoende concrete verifieerbare verklaringen heeft afgelegd. Eiser heeft verklaard dat hij is opgeroepen toen hij de achttienjarige leeftijd had. Omtrent een mogelijke schriftelijke oproeping is eiser vaag gebleven. Verweerder stelt zich op het standpunt dat gelet op de impact van de militaire dienstplicht, in redelijkheid van eiser verlangd mag worden dat hij daarover voldoende concrete details kan verstrekken met betrekking tot dat, de oproep en de wijze van oproeping.

Zaaknummer: Awb 06/39114

blad 3

Verweerder stelt dat eiser er niet in is geslaagd positief te overtuigen van zijn gestelde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. De twijfel aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag is voorts nog versterkt door het op 2 juli 2003 uitgebrachte individuele ambtsbericht, kenmerk DPV/AM-U030312.0255, waarin onder meer staat beschreven dat eiser niet wordt gezocht door de Syrische autoriteiten. Evenmin, zo blijkt uit het ambtsbericht, wordt eiser gezocht vanwege het ontduiken van zijn militaire dienstplicht. Verweerder heeft vastgesteld dat het individueel ambtsbericht, qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is. Bij uitspraak van 23 november 2005 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, is geoordeeld dat beperking van de kennisneming van de aangeduide passages in de onderliggende stukken van het ambtsbericht gerechtvaardigd is. Op grond van het vorenstaande heeft verweerder overwogen dat eisers asielaanvraag positieve overtuigingskracht ontbeert waardoor het ongeloofwaardig moet worden geacht.

2.3 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het ontbreken van documenten niet aan hem kan worden toegerekend. Zo was eiser afhankelijk van de reisagent, aan wie hij het paspoort en de overige bescheiden, waarmee hij van Libanon naar Polen is gereisd, na aankomst in Polen diende af te geven. Eiser gaat ervan uit dat zijn oom het paspoort had geregeld nu dit document op dezelfde naam was gesteld als het door zijn oom geregelde identiteitsdocument dat eiser gebruikte ter legitimatie tijdens zijn verblijf in Libanon. De teruggave van de reisbescheiden aan de reisagent was voor eiser een morele verplichting omdat de teruggave in het belang was van eisers oom. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder de relatie van eiser met zijn oom niet heeft onderkend. Eiser heeft hierbij gewezen op de bijzondere positie van zijn oom die de voormalige persoonlijke assistent was van de inmiddels overleden Libanese leider Eli Hebeika. Eiser genoot in Libanon bescherming van zijn oom, mede op grond van diens positie. Toen Eli Hebeika overleed en de oom van eiser derhalve niet langer de persoonlijke assistent was, kon eisers oom eiser niet meer de bescherming bieden die nodig was voor een veilig, illegaal, verblijf in Libanon. Eiser moest derhalve uit Libanon vertrekken. De noodzaak daartoe was mede ingegeven doordat eiser problemen kreeg in Libanon bij een toevallige controle van zijn papieren bij een controlepost. Eiser is meegevoerd en vier uren vastgehouden. Bij het verhoor naar eisers identiteit en nationaliteit is eiser mishandeld als gevolg waarvan hij littekens heeft. Verweerder heeft ten onrechte aangenomen dat afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers asielaanvraag en het vervolgens onterecht beoordeeld op positieve overtuigingskracht. Eiser meent overigens dat zijn aanvraag wel degelijk positief overtuigt. De relevante bijzonderheden van eisers asielaanvraag zijn met name gelegen in de verdenking van wapensmokkel en de daarmee samenhangende gebeurtenissen van 1995. Deze gebeurtenissen hebben geleid tot de arrestatie en detentie van eisers vader en eisers broer. Gelet op het feit dat voornoemde familieleden zijn toegelaten als vluchteling stelt eiser dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eisers aanvraag niet berust op objectief verifieerbare bron. Eiser verwacht op grond van de gebeurtenissen dat hij bij terugkeer in Syrië persoonlijk problemen met de autoriteiten zal krijgen. Omdat eiser ten tijde van de arrestatie en detentie van zijn familieleden al in Libanon verbleef hebben zijn ouders in de geburen kunnen verklaren dat eiser persoonlijk geen problemen had met de Syrische autoriteiten. Verweerder ziet in deze verklaringen ten onrechte een tegenstrijdigheid met eisers verklaring hieromtrent. Het enkele feit dat zijn vader en zijn broer problemen hebben gehad met de Syrische autoriteiten, levert voor eiser een onaanvaardbaar risico op. Dit risico is nog vergroot door de ontsnapping van beiden. Aan het individuele ambtsbericht kan geen waarde worden gehecht nu daarin tevens is opgenomen dat de vader van eiser en de broer van eiser niet worden gezocht in het land van herkomst en verweerder in deze berichtgeving geen aanleiding heeft gezien de aan hen verleende status te herzien. De bevindingen, neergelegd in het ambtsbericht, kunnen derhalve evenmin afbreuk doen aan de positieve overtuigingskracht van eisers aanvraag.

Zaaknummer: Awb 06/39114

blad 4

Eiser stelt zich op het standpunt dat de bestreden beschikking in strijd is met artikel 29, lid 1, aanhef en onder a en b van de Vreemdelingenwet 2000, Vw 2000.

Beoordeling van het beroep

2.4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.5 Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.6 Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Syrië zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.7 Verweerder heeft de aanvraag om toelating als vluchteling afgewezen, met toepassing van artikel 31, eerste lid, jo. artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft kunnen overleggen ter staving van zijn asielrelaas en reisroute, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Met betrekking tot de reisroute merkt de rechtbank hierbij op dat de omstandigheid dat eiser afhankelijk zou zijn van een reisagent, volgens vaste jurisprudentie, hem niet ontslaat van zijn eigen verantwoordelijkheid om documenten over te leggen dan wel gedetailleerde verklaringen af te leggen over zijn reisroute. De door eiser gestelde morele verplichting ten aanzien van zijn oom waardoor eiser zich genoodzaakt voelde tot het afgeven van de documenten ter bescherming van de belangen van zijn oom, heeft verweerder onvoldoende aannemelijk kunnen achten en kan evenmin afdoen aan eisers eigen verantwoordelijkheid alle relevante feiten en omstandigheden aan te voeren die van belang zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag.

Voornoemde omstandigheid maakt dat de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat van eiser conform het bepaalde in hoofdstuk C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) een grotere inspanning verwacht mag worden om de noodzaak van bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

Zaaknummer: Awb 06/39114

blad 5

Onder verwijzing naar de uitspraak van 27 januari 2003 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, ABRs, onder nr. 200206297/1, gepubliceerd in JV 2003/ 103, overweegt de rechtbank dat, indien er sprake is van omstandigheden, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker, in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet een positieve overtuigingskracht uitgaan. In navolging van de uitspraak van de ABRs van 26 augustus 2003, in zaak nummer 200303048/1, overweegt de rechtbank dat ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, wordt afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Derhalve is het aan eiser om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. De rechtbank overweegt, gelet op de bestendige lijn in de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst. De maatstaf bij die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.8 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist. Het asielrelaas van eiser, blijken uit de gehoren, betreft zijn vrees voor vervolging vanwege de verdenking van betrokkenheid bij -vermeende- wapensmokkel in 1995 en omdat hij geen gehoor zou hebben gegeven aan een oproep voor militaire dienstplicht. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser op het niveau van de relevante bijzonderheden onvoldoende concrete details heeft verteld en voorts bevreemdingwekkende, vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Eisers verklaring dat hij wordt gezocht door de veiligheidsdienst in verband met wapensmokkel en in verband met de dienstplicht is gebaseerd op verklaringen van zijn zus en van de broer van zijn zwager, genaamd . Eiser heeft onvoldoende concreet kunnen verklaren op de vraag wanneer de Syrische autoriteiten voor het eerst bij zijn zussen navraag naar hem hebben gedaan. Ook op de vraag wanneer de veiligheidsdienst voor het laatst naar eiser informeerde is eiser vaag gebleven. Eisers verklaring dat de veiligheidsdienst constant navraag deed is onvoldoende concreet. Eiser heeft evenmin concrete details kunnen verstrekken met betrekking tot de oproep voor de militaire dienst. Eiser weet onvoldoende over eventuele documenten ter oproeping, de wijze waarop hij is opgeroepen, de data danwel op welke datum de militaire politie aan de deur zou zijn geweest. Eiser weet slechts te verklaren dat hij in zijn achttiende levensjaar is opgeroepen. Het gebrek aan concrete feitelijke gegevens omtrent de gestelde vervolging in samenhang met de omstandigheid dat eiser zich baseert op informatie van niet objectieve bron, maakt dat eisers relaas niet positief overtuigt van zijn stelling dat hij in de negatieve belangstelling staat van de Syrische autoriteiten. Daar komt bij dat de ouders van eiser hebben verklaard dat hun kinderen, waaronder eiser, geen persoonlijke problemen hebben met de Syrische autoriteiten waardoor het relaas van eiser in elk geval niet aan positieve overtuigingskracht wint.

Zaaknummer: Awb 06/39114

blad 6

Voorts heeft verweerder zijn standpunt gebaseerd op de informatie in het individuele ambtsbericht van 2 juli 2003. Eiser heeft daartegen geen concrete aanknopingspunten aangevoerd waaruit zou blijken dat de informatie in het genoemde individuele ambtsbericht onjuist of onvolledig is. Verweerder heeft tevens voldaan aan de vergewisplicht. Een individueel ambtsbericht waarin wordt vermeld dat de vreemdeling niet wordt gezocht door de Syrische autoriteiten kan als aanvullende aanwijzing bij de beoordeling worden betrokken en is ook hier niet uitsluitend ten grondslag gelegd aan de afwijzing van eisers asielaanvraag. In het bestreden besluit – waar het voornemen integraal deel van uitmaakt – is verweerder uitgebreid ingegaan op het asielaanvraag van eiser. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op basis van deze motivering – die de rechtbank tot de hare maakt – zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser ongeloofwaardig moet worden geacht en dat hij mitsdien niet als vluchteling in Nederland kan worden toegelaten. Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, een aanspraak op een verblijfsvergunning ontleenen.

2.9 Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontleenen.

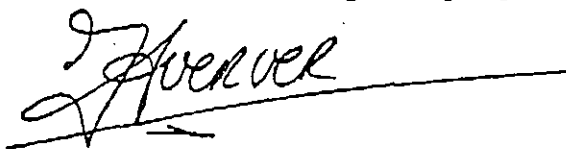
2.10 Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.11 Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.L. Vucsan en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van J.A.B. Peterse-Verver als griffier op 16 juli 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden
VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE
19 JUL 2007

Advocaten: F.H. Koers, S. Land

Koers
en
Land advocaten

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Kamperstraat 10
8011 LM Zwolle
tel 038-422 65 22
fax 038-423 23 01
info@koersland.nl

Tevens per fax: 070-3651380
(10 pagina's incl. bijlage)

Zwolle, 16 augustus 2007
Betreft:
HOGER BEROEPSCHRIFT

gemachtigde mr. F.H. Koers
tegen

De Staatssecretaris van Justitie (voorheen Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)

Ons dossier: 20.261

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 AUG 2007	
ZAAKNR. 200705841	
AAN: VI	
DEMANDELO: DD:	PAR:

3899-A

Geacht college,

Ondergetekende, mr. F.H. Koers, advocaat te Zwolle, stelt hiermee namens:

wonende te verder te noemen appellant, hoger beroep in tegen de hierbij overgelegde uitspraak (AWB nummer: 06/39114) d.d. 16 juli 2007, verzonden blijkens aantekening op de uitspraak van de griffier op 19 juli 2007, (blijkens dagtekening van het begeleidend schrijven op 20 juli 2007) van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen. Bij genoemde uitspraak is ongegrond verklaard het beroep van appellant tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans Staatssecretaris van Justitie, verder te noemen verweerder, d.d. 13 juli 2006, waarbij de aanvraag van appellant d.d. 1 december 2002 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 is afgewezen.

Ondergetekende verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Appellant kiest terzake van dit hoger beroep domicilie ten kantore van ondergetekende te 8011 LM Zwolle aan de Kamperstraat 10.

Koers
en
Land advocaten

-2-

Appellant verzoekt ten deze als herhaald en ingelast te beschouwen al hetgeen door of namens hem bij de aanvraag als ook in het beroep tegen de litigieuze beschikking naar voren is gebracht. Voor de feitelijke achtergronden moge appellant tevens verwijzen naar het dossier.

Tegen de bestreden uitspraak voert appellant de navolgende grieven aan.

Grief I.

Ten onrechte heeft de rechtbank, op grond van de overwegingen onder punt 2.7 van de bestreden uitspraak, geoordeeld dat verweerder zich op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant toerekenbaar geen documenten heeft kunnen overleggen ter staving van zijn asielrelaas en reisroute, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag.

De rechtbank heeft immers bij dit oordeel niet betrokken de door appellant aangevoerde omstandigheid, dat hij de reisdocumenten aan de reisbegeleider heeft moeten afgeven in een situatie waarin hij voor het bereiken van zijn reisdoel nog van de begeleider afhankelijk was. De rechtbank heeft derhalve artikel 8:69 lid 1 van de Awb geschonden.

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte, want zonder grond, geoordeeld dat verweerder onvoldoende aannemelijk heeft kunnen achten dat appellant zich op grond van morele verplichtingen ten aanzien van zijn oom gedwongen voelde tot afgifte van de documenten ter bescherming van de belangen van zijn oom.

Grief II.

Ten onrechte heeft de rechtbank geen uitspraak gedaan op de in beroep door appellant aangevoerde grond dat verweerder bij het litigieuze besluit zijn standpunt ten aanzien van de medewerking van appellant aan de vaststelling van zijn reisroute en ten aanzien van de consistentie en verifieerbaarheid van de verklaringen van appellant over zijn reis niet draagkrachtig heeft gemotiveerd. Aldus heeft de rechtbank ook ten deze artikel 8:69 lid 1 van de Awb geschonden.

Grief III.

Ten onrechte heeft de rechtbank op grond van de onder punt 2.8 van de bestreden uitspraak gegeven overwegingen geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant positieve overtuigingskracht mist en dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant op het niveau van de relevante bijzonderheden onvoldoende concrete details heeft verteld en voorts bevreemdingwekkende, vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat appellants verklaring dat hij wordt gezocht door de veiligheidsdienst in verband met wapensmokkel en in verband met de dienstplicht is gebaseerd op verklaringen van zijn zus en van de broer van zijn zwager, genaamd . Ten onrechte heeft de rechtbank hierbij buiten beschouwing gelaten dat appellants verklaring, dat hij wordt gezocht in verband met wapensmokkel primair is gebaseerd op het door verweerder niet weersproken gegeven dat zijn vader en broer vanwege wapensmokkel zijn gearresteerd en gevangen gehouden op grond van verdenking wegens omstandigheden die evenzeer op appellant van toepassing waren. Nu het relaas van appellants vader en broer door verweerder aannemelijk is geacht blijktens hun toelating als vluchteling (onder de voor 1 april 2001 geldende vreemdelingenwet) kon de rechtbank hieraan niet voorbijgaan zonder schending van

Koers
en
Land advocaten

-2-

Appellant verzoekt ten deze als herhaald en ingelast te beschouwen al hetgeen door of namens hem bij de aanvraag als ook in het beroep tegen de litigieuze beschikking naar voren is gebracht. Voor de feitelijke achtergronden moge appellant tevens verwijzen naar het dossier.

Tegen de bestreden uitspraak voert appellant de navolgende grieven aan.

Grief I.

Ten onrechte heeft de rechtbank, op grond van de overwegingen onder punt 2.7 van de bestreden uitspraak, geoordeeld dat verweerder zich op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant toerekenbaar geen documenten heeft kunnen overleggen ter staving van zijn asielrelaas en reisroute, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag.

De rechtbank heeft immers bij dit oordeel niet betrokken de door appellant aangevoerde omstandigheid, dat hij de reisdocumenten aan de reisbegeleider heeft moeten afgeven in een situatie waarin hij voor het bereiken van zijn reisdoel nog van de begeleider afhankelijk was. De rechtbank heeft derhalve artikel 8:69 lid 1 van de Awb geschonden.

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte, want zonder grond, geoordeeld dat verweerder onvoldoende aannemelijk heeft kunnen achten dat appellant zich op grond van morele verplichtingen ten aanzien van zijn oom gedwongen voelde tot afgifte van de documenten ter bescherming van de belangen van zijn oom.

Grief II.

Ten onrechte heeft de rechtbank geen uitspraak gedaan op de in beroep door appellant aangevoerde grond dat verweerder bij het litigieuze besluit zijn standpunt ten aanzien van de medewerking van appellant aan de vaststelling van zijn reisroute en ten aanzien van de consistentie en verifieerbaarheid van de verklaringen van appellant over zijn reis niet draagkrachtig heeft gemotiveerd. Aldus heeft de rechtbank ook ten deze artikel 8:69 lid 1 van de Awb geschonden.

Grief III.

Ten onrechte heeft de rechtbank op grond van de onder punt 2.8 van de bestreden uitspraak gegeven overwegingen geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant positieve overtuigingskracht mist en dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant op het niveau van de relevante bijzonderheden onvoldoende concrete details heeft verteld en voorts bevreemdingwekkende, vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat appellants verklaring dat hij wordt gezocht door de veiligheidsdienst in verband met wapensmokkel en in verband met de dienstplicht is gebaseerd op verklaringen van zijn zus en van de broer van zijn zwager, genaamd . Ten onrechte heeft de rechtbank hierbij buiten beschouwing gelaten dat appellants verklaring, dat hij wordt gezocht in verband met wapensmokkel primair is gebaseerd op het door verweerder niet weersproken gegeven dat zijn vader en broer vanwege wapensmokkel zijn gearresteerd en gevangen gehouden op grond van verdenking wegens omstandigheden die evenzeer op appellant van toepassing waren. Nu het relaas van appellants vader en broer door verweerder aannemelijk is geacht blijktens hun toelating als vluchteling (onder de voor 1 april 2001 geldende vreemdelingenwet) kon de rechtbank hieraan niet voorbijgaan zonder schending van

Koers
en
Land advocaten

-3-

artikel 8:69 lid 1 van de Awb.

Dit wordt niet anders door het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken dat door verweerder mede ten grondslag is gelegd aan het litigieuze besluit, aangezien verweerder heeft besloten de vader en broer van appellant ondanks dat ambtsbericht in het bezit te laten van de verleende verblijfsvergunning ex art. 28 Vw 2000.

Evenzo heeft de rechtbank ten onrechte buiten beschouwing gelaten dat de verklaringen van appellant met betrekking tot de militaire dienst niet slechts op informatie van zijn zus en de broer van zijn zwager berust, maar ook op het gegeven dat hij wegens zijn leeftijd een oproep voor militaire dienst moest krijgen.

Ten onrechte heeft de rechtbank bij zijn oordeel betrokken dat de ouders van appellant hebben verklaard dat hun kinderen, waaronder appellant, geen persoonlijke problemen hebben met de Syrische autoriteiten, zonder daarbij tevens te betrekken de door appellant aangevoerde omstandigheid dat zijn ouders dat heel goed konden verklaren doordat hij, op het moment dat zijn vader en zijn broer door de autoriteiten werden gearresteerd reeds buiten Syrië verbleef.

GRIEF IV.

Ten onrechte heeft de rechtbank, nogmaals in strijd met artikel 8:69 lid 1 van de Awb, geen uitspraak gedaan op de door appellant in beroep aangevoerde en onderbouwde grond dat verweerder het standpunt dat aan zijn relaas geen positieve overtuigingskracht toekomt niet of onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd.

Grief V.

Ten onrechte heeft de rechtbank het individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken, dat door verweerder mede aan de besluitvorming ten grondslag is gelegd, bij zijn oordeel betrokken zonder daarbij tevens te betrekken dat appellant heeft bestreden dat dit ambtsbericht voor de geloofwaardigheid van zijn relaas betekenis heeft, en ten onrechte heeft de rechtbank daarbij afgezien van kennisneming van de achterliggende stukken en van de door verweerder in het aan de rechtbank overgelegde afschrift "wit gemaakte" onderdelen. Mede omdat het ambtsbericht verweerder er, weloverwogen, niet toe heeft gebracht de asielvergunning van de vader en de broer van appellant in te trekken, heeft de rechtbank de genoemde bestrijding van appellant niet zonder die kennisneming buiten beschouwing kunnen laten of verwerpen zonder schending van artikel 8:69 lid 1 van de Awb.

Grief VI.

In eerste aanleg en beroep is door appellant aangevoerd dat hij alleen reeds vanwege de ervaringen van zijn vader en zijn broer – die door verweerder niet zijn bestreden – een zodanig reëel en concreet risico loopt om bij terugkeer naar Syrië te worden onderworpen aan een bejegening in strijd met artikel 3 EVRM, dat de afwijzing van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel, (met de daaraan gekoppelde vertrekplicht en de gebonden bevoegdheid tot uitzetting,) eveneens schending oplevert van art 3 EVRM. Ten onrechte heeft de rechtbank hierop geen oordeel gegeven en derhalve artikel 8:69 lid 1 van de Awb geschonden, althans heeft de rechtbank dit (impliciet) verworpen en daarmee uitspraak gedaan in strijd met artikel 3 EVRM. Appellant wijst erop dat zijn vader en broer zijn gearresteerd op 4 december 1995, dat zij beiden martelingen hebben ondergaan, dat zijn vader op 3 maart 1998 (na betaling van ca. 600.000,- Lira) is vrijgelaten onder oplegging van een meldplicht bij de Mukhabarat en dat zijn zoon tijdens behandeling in het ziekenhuis op 23

Koers
en
Land advocaten.

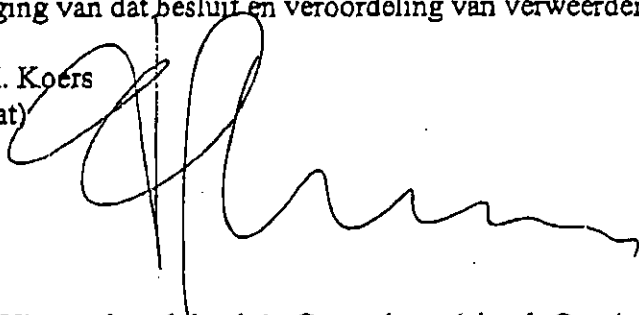
-4-

augustus uit zijn detentie is ontvlucht en met zijn vader Syrië illegaal heeft verlaten. Reeds deze omstandigheden op zich moeten tot de conclusie leiden dat appellant bij terugkeer naar Syrië een reëel risico loop op een bejegening in strijd met artikel 3 EVRM.

CONCLUSIE:

Appellant concludeert dat de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en zijn beroep tegen het litigieuze besluit van verweerder alsnog gegrond dienen te worden verklaard, met vernietiging van dat besluit en veroordeling van verweerder in de kosten van beide instanties.

mr. F. H. Koers
(advocaat)

Bijlage: Uitspraak rechtbank 's-Gravenhage (zitt.pl. Groningen) d.d. 16 juli 2007 (kopie).